

ITSENÄISYYSPÄIVÄN SAARNA 6.12.2018

Jeesus kutsui opetuslapsensa luokseen ja sanoi: ”Te tiedätte, että hallitsijat ovat kansojensa herroja ja maan mahtavat pitävät kansoja valtansa alla. Niin ei saa olla teidän keskuudessanne. Joka tahtoo teidän joukossanne tulla suureksi, se olkoon toisten palvelija, ja joka tahtoo tulla teidän joukossanne ensimmäiseksi, se olkoon toisten orja. Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien puolesta.” Matt. 20: 25-28

Koska viimeksi olet kohdannut elämässäsi pyyteettömyyttä itseäsi kohtaan? Entä koska olet itse toiminut pyyteettömästi äitinä, isänä, siskona, veljenä, puolisona, sukulaisena, ystävänä, lähimmäisenä? Pyyteettömyyshän on jotain sellaista, jota lähimmäinen on osoittanut sinulle vilpittömästi, epäitsekästi, ilman, että tavoittelisi omaa etuaan. Tai jota sinä olet osoittanut lähimmäisellesi.

Tänään itsenäisyyspäivänä päivän evankeliumi vie meidät tilanteeseen, jonka edellä Jeesuksen opetuslasten, Sebedeuksen poikien äiti tulee pyytämään Jeesukselta kunnioittavasti, anoen, ehkä arkailleenkin, että hänen pojillensa olisi taivaassa tarjolla valtaistuimen viereiset paikat. Äidin pyyntö on ymmärrettävä, sillä kukapa vanhempi ei lapsillensa tahtoisi muuta kuin pelkkää hyvää, kaikkein parasta. Kysymys ei liene kovin epärealistinen, sillä Jaakob ja Johannes (Sebedeuksen pojat) kuuluivat Jeesuksen ydinryhmään.

Jeesus kuitenkin esittää Sebedeuksen pojille ja heidän äidilleen kysymyksen: *”Onko teistä juomaan sitä maljaa, joka minun on juotava?” Ovatko he valmiita näkemään vaivaa, tekemään uhrauksia, kärsimäänsäkin joskus tulevaisuudessa siintävän hyvän eteen?*

Tällainen ajattelu oli erilaista kuin mihin Jeesuksen ajan ihmiset olivat tottuneet. Aikaa leimasi vallankäyttö ja heikoimpien sortaminen. Heikoimmille ei useinkaan löytynyt puolustajia.

Jeesus opetti, että meidän olisi oltava valmiita näkemään vaivaa, tekemään työtä toisten ihmisten hyvän eteen. Rakastamaan ja palvelemaan pyyteettömästi toisia, lähimmäisiämme. Olisi oltava valmis laittamaan oma maineensa, jopa henkensä sen eteen, että toisten, heikompien olisi mahdollista elää hyvää elämää. Juuri sitä on olla toisen orja, palvelija, josta päivän evankeliumissa puhutaan.

Tänään, Suomen itsenäisyyspäivänä, saamme olla kiitollisia siitä, kuinka meitä edeltäneet polvet, tavalliset suomalaiset miehet ja naiset, pyyteettömästi omalla työllään, uhrauksillaan isänmaan ja oman kotiseudun eteen ovat mahdollistaneet meille itsenäiset olot, maan ja vapauden. Uhraukset

olivat suuria, sillä monen pojan, puolison, isän, veljen, sukulaisen, ystävän elämä katkesi sotien seurauksena.

Itsenäisen Suomen saavuttamiseksi tehtiin paljon työtä. Ne miehet ja naiset, jotka tätä toteuttivat, eivät kyselleet oman edun perään vaan tekivät sen, minkä kokivat olevan heidän velvollisuutensa. Sodissa kaatuneet sekä veteraanisukupolvi ovat omalla esimerkillään meille muistutus siitä, mitä oman maan ja toisten ihmisten puolustaminen voi olla. Heillä oli vahva halu saada elää rauhassa. Se loi mahdollisuudet myös sille, että täällä heikoinkin saisi olla heikko ja olla osa yhteiskuntaa. Kaveria ei jätetty. Eikä ylipäätään ketään haluttu jättää selviytymään yksin.

Itsenäisyyspäivänä 2018 aika asettaa meille haasteita. Tiedonkulku on yhä kiihtyvällä tahdilla kokoajan nopeampaa, yhteiskunnassamme mielipiteet tuodaan esiin äänekkäämmin kuin aiemmin. Tällaisen soisi olevan hyvää ja rakentavaa ja tapahtuvan myönteisessä ilmapiirissä. Kuitenkin vihapuhe ja itsekkyydet ovat tuttuja ilmiöitä. Niihin lienee törmännyt lähes jokainen. Jos tämä ei ole osunut omalle kohdalle, voi kuitenkin olla kovin tietoinen siitä, että ympärillä tätäkin on.

Voisiko Jeesuksen opetus pyyteettömästi palvelijana olosta toteutua myös tässä?

Mitä pyyteetön palvelu voisi olla tämän päivän yhteiskunnassa? Elämänmuoto, jossa kaikki pitäisi olla valmista heti, tarjolla heti ja oman edun tavoittelu haastaa meitä miettimään yhä uudestaan pyyteettömyyden ajatusta. Millä tavoin me pystymme rakastamaan pyyteettömästi lähimmäisiä ja Jumalaa? Onko se ylipäätään mahdollista?

Tänä vuonna kirkon kasvatuksen teema on rauha. Erityisnuorisotyön teema sen rinnalla on ollut: Armo on sitä ettei kukaan jää yksin. Eikö tässä tule esiin sota-ajan sinnikkyys ja sanat: Kaveria ei jätetä.

Mitä tämä vuonna 2018 täällä Keravalla? Ketä ei pitäisi nyt jättää?

Kenenkään ei tulisi kohdata pohjatonta yksinäisyyttä. Yhteiskunta kyllä tarjoaa turvaverkkoja kolmannesta sektorista lähtien, mutta meidät jokainen kutsutaan palvelemaan lähimmäistä sillä panoksella, kuin millä tässä hetkessä pystyn ja kykenen. Aineellisen avun lisäksi se on ennen kaikkea sydämen avaamista.

Samalla tavalla, kun sotiemme arvostetut veteraanit, miehet ja naiset, ovat rakentaneet tätä maata, saamme mekin laittaa kortemme kekoon.

Saamme katsoa eteenpäin, miten parhaiten toimisimme niin, että uhraukset, joita itsenäisen Suomen puolesta on tehty, eivät valuisi hukkaan. Yhteistyöllä, kunnioituksella, luottamuksella ja rakkaudella toimimalla suomme hyvän maan myös tuleville jälkipolville. Monikulttuurinen Suomi ja toisaalta taloudellisesti eriarvoinen Suomi ovat totta. Yhteyttä on pyrittävä rakentamaan ja omastaan on hyvä jakaa. Vain sitä kautta voi syntyä me, kaverit, ja tunne, ettei kukaan jää yksin. Isänmaallisuutta tässä ajassa on se, että autamme toisia myös lähellä. Päivän Helsingin Sanomissa Suomen YK:n edustaja Marjatta Rusi kiteyttää: ” Jemeniläisten lasten auttaminen ei sulje pois suomalaisten auttamista.”

Yhteyden ja ymmärryksen kautta saa itsenäisyyspäivänä siniristilipun risti kurottaa taivaaseen kohti Jumalaa ja sivuilta kohti lähimmäistä. (näytä lippu) Rukous Jumalaa kohti kantaa yhteyttä myös lähimmäisiin.

Jeesuksen opetusta toisten palvelijana, toisten orjana olemisesta elävät todeksi juuri ihmiset, jotka tahtovat toiselle hyvää. Jotka kuuntelevat, auttavat, arvostavat toista ihmistä, jotka eivät jätä yksin. Se on armoa, johon Jumala kutsuu meitä jokaista. Jumalaa rakastetaan tänään itsenäisyyspäivänä ja huomenna arjessa toista ihmistä palvelemalla.

Nousemme tunnustamaan yhteisen kristillisen uskomme.